

ចរចា ព័ន្ធ ព័ន្ធ

ព័ន្ធ ព័ន្ធ

tiara

“

"มาเร็วๆ"

สารพัดได้แค่นั้นแล้วรีบวิ่งย้อนกลับไป ปารุสก็ยังไม่ลงบนพื้นแล้วพุ่งพรวดพราดตามไปทันที เสียงร้องของสารพัดทำให้คนข้างบ้านของเขาตื่นขึ้นมาดูเหตุการณ์ด้วย ทันทีที่ปารุสก็เข้าไปในบ้านของสารพัด ภาพที่เห็นตรงหน้าก็ทำให้เขาช็อกไปเช่นกัน

"บ๊องๆ! ทำไมบ๊องเป็นอย่างนี้อา"

สารพัดรวบร่างนั้นเข้ามาอยู่ในอ้อมแขนอีกครั้ง เขานั่งแปะลงไปบนพื้นดูน่าเวทนา ยิ่งนัก

"ไม่รู้ กลับมาเห็นมันอยู่บนชื่อแล้ว ไหนเอ็งบอกว่าน้องสบายดี" สารพัดลั่นหัวไหล่ของปารุสก็แรงๆ จนเขาแทบจะหงายหลัง "ไหนเอ็งบอกไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง เอ็งบอก! เอ็งพูดอย่างนี้"

ปารุสก็ไม่คิดจะถือสาปฏิกิริยาของสารพัด เพราะเขารู้ว่ามันเกิดขึ้นจากความรู้สึกสูญเสียที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่เขาจะมานั่งแก้ตัวเพื่อให้สารพัดสบายใจ ไม่มีประโยชน์ที่จะทำอย่างนั้น เขาพยายามเรียกสติของตัวเองให้มันคงกว่าเพื่อจัดการเรื่องทุกอย่างให้ถูกต้อง แม้ว่าในตอนนั้นเขาก็เจ็บปวดและรู้สึกผิดมากเช่นกัน ชายหนุ่มก้มหน้าน้ำตาไหลเป็นทาง

”

เงาต่อ-ตาย ตอน ตะกละ

tiara เขี่ยน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1850-7

ภาพประกอบ Croisy / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

หลังเปิดหน่วย NIC ให้นักอ่านทำความรู้จักไปแล้วใน 'เจรจาต่อ-ตาย ตอน ราคะ' วันนี้ tiara พาสารวัตรหัสยุทธและหน่วยเจรจาต่อรองฯ กลับมาหาเราอีกครั้งแล้วค่ะ

ในเล่มนี้นอกจากจะได้รู้จักกับสมาชิกคนอื่นๆ ในทีม NIC มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นหน้าที่การงาน ชีวิตส่วนตัว รวมไปถึงเรื่องของหัวใจที่เริ่มชัดเจนขึ้นระหว่างसारวัตรโอบเกียรติ สารวัตรหัสยุทธ และคุณหมอบุษบงกชแล้ว (แน่นอนว่าต้องมีเจ้าอีวีและเดือนเสี้ยวด้วย) ทีม NIC ยังต้องพบกับความเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ช้ำด้วยคดีที่ก้ำกึ่งระหว่างการฆาตกรรมและการฆ่าตัวตายของคนใกล้ชิดของปารุสก์ ในช่วงชีวิตการทำงานขณะที่หน้าที่การงานกับเรื่องส่วนตัวปะปนกัน จะชวนให้น่าติดตามและน่าติดตามขนาดไหนอย่ารอช้า รีบพลิกไปพบกับคดีล่าสุดของหน่วย NIC ใน 'เจรจาต่อ-ตาย ตอน ตะกละ' ได้เลยค่ะ

สำหรับใครที่อ่านเล่มนี้แล้วติดใจในความสนุกสนานเข้มข้น แต่ยังสงสัยที่มาและความเป็นไปของ NIC อยู่ละก็ ขอแนะนำให้ตามหา 'เจรจาต่อ-ตาย ตอน ราคะ' มาอ่านเพื่อเติมเต็มส่วนที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นนะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ผู้หญิงราศีเมถุน เรียนจบปริญญาโทด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ แต่ปัจจุบันรับบทแม่บ้านและแม่ของลูกชายคนเดียว สนใจการทำขนมอบ ต้มกาแฟ เดินทางท่องเที่ยว และเขียนนิยายที่ความรักมักมาพร้อมกับสถานการณ์คับขัน เป็นคนเจี๊ยบเรียบริ้ยทีเดียว ชอบเก็บตัว รักสันโดษ มองโลกในแง่ดี รักสันติ พยายามเข้าใจคนทุกประเภท (แต่ไม่ได้รักคนทุกประเภท) รักธรรมชาติ ชอบเสียงเพลง มีความสุขกับการดูภาพยนตร์แนวสืบสวนสอบสวน กับอ่านหนังสือประเภทจิตวิทยาเด็ก วิทยาศาสตร์ และนิยายแนวโรมานซ์

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่สนับสนุนงานเขียนของ tiara มาโดยตลอด ต้องการพูดคุยเรื่องงานเขียน ขนมอบ หรือแอบดูเด็กน่ารักก็เชิญที่ <http://tiara.bloggang.com> นะคะ หากต้องการทราบความเคลื่อนไหวเรื่องงานเขียนโดยเฉพาะก็เชิญที่แฟนเพจ By tiara ได้เลยคะ

tiara

บทที่ 1

ใกล้ปลายปีงานของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์และอาชีววิทยาแห่งชาติ ดูเหมือนจะเบาลง คุณหมอบุขบงกชรู้สึกว่าตารางการทำงานของตัวเอง ไม่นั่นมากนัก เธอจึงมีเวลาส่วนตัวหลังเลิกงานมากกว่าช่วงที่ผ่านมา หญิงสาวให้รางวัลกับตัวเองเป็นการมาช้อปปิ้งตามลำพัง ชีวิตการเป็น แพทย์ชั้นสูตรศพบดูเหมือนจะขีดชีวิตส่วนตัวให้กับเธอไปด้วย การทำงาน เกือบสิบปีหลังจากจบแพทย์เป็นช่วงเวลาที่เธออยู่กับงานมากกว่าการมี สังคม เมื่อรู้ตัวอีกทีเพื่อนๆ สมัยมัธยมก็มีครอบครัวกันไปหมดแล้ว ทิ้งให้ เธอกลายเป็นสาวโสดเพียงลำพัง แต่ก็นับว่าโชคดีที่สาวโสดคนนี้มีเงินใน กระเป๋ามากพอที่จะเปลี่ยนมันให้กลายเป็นความสุขส่วนตัวได้แม้จะขาด เพื่อนข้างกาย

สักพักถุงช้อปปิ้งก็เริ่มล้นมือ รองเท้าผ้าใบที่อุตส่าห์เปลี่ยนมาเพื่อให้ สะดวกกับการเดินซื้อของดูเหมือนจะไม่ค่อยช่วยให้การเดินมีความสุข อีกต่อไป ยิ่งเมื่อนาฬิกาข้อมือบอกเวลาสองทุ่มห้านาทีก่อนที่ บุขบงกชก็ตัดสินใจ ว่าควรหาร้านอาหารนั่งเพื่อรับประทานอาหารค่ำและพักเท้ากับข้อมือไป พร้อมๆ กัน หญิงสาวเดินตรงไปยังส่วนกลางของห้างสรรพสินค้าซึ่งจัดเป็น

โซนร้านอาหารสไตล์ฝรั่งหลายๆ ร้านกระจุกอยู่ใกล้กัน แต่ละร้านจะมีอาหารจานเดียวกับขนมหวานและเครื่องดื่มครบครัน จึงไม่จำเป็นต้องทานอาหารคาราวานหนึ่งก่อนจะไปต่อร้านขนมหวานอีกร้านหนึ่งให้ยุ่งยาก หากเธอเลือกไปทานตรงโซนนั้นเธอก็จะสามารถนั่งได้นานและเลือกทานอาหารได้หลากหลายครบเซต

บุษบงกชเลือกร้านอาหารอิตาลีเย็น เธอเคยมาทานที่ร้านนี้สองครั้งและประทับใจกับการบริการทุกครั้ง เมื่อเธอก้าวเข้าไปในร้านเล็กๆ ซึ่งตกแต่งด้วยไม้โอ๊กและทาสีโทนขาว เขียว และแดงเป็นส่วนใหญ่ พนักงานหน้าตาจิ้มลิ้มคนหนึ่งก็เดินเข้ามาทักทายแล้วช่วยเธอเลือกที่นั่ง คุณหมอลือเลือกโต๊ะเล็กซึ่งอยู่ติดกับที่วางกระจ่างต้นไม้ปลอม อีกฝั่งของทีวีกระจ่างเป็นร้านซูชิขนาดเล็กอีกร้านหนึ่ง แต่โชคดียังไม่มีใครนั่งอยู่ใกล้โต๊ะของเธอเลย พนักงานนำเมนูอาหารมาวางไว้บนโต๊ะในขณะที่บุษบงกชกำลังจัดเรียงถุงช้อปปิ้งของตัวเองไม่ให้เกะกะขวางทางเดินของพนักงานหรือแขกคนอื่นที่อาจจะเข้ามาใช้บริการ เมื่อจัดวางอย่างเป็นระเบียบแล้วเธอก็หันมาสนใจเมนูอาหาร

พนักงานหว่านล้อมให้เธอสั่งอาหารแบบฟูลคอร์สตามที่ร้านได้จัดไว้บริการ พร้อมกับการันตีว่าทุกอย่างจะอร่อยและพิเศษสำหรับหญิงสาวนับตั้งแต่เครื่องดื่มก่อนมื้อหลักไปจนถึงเครื่องดื่มช่วยย่อยหลังอาหารเลยทีเดียว บุษบงกชเริ่มโน้มน้าวไปยังตามคำเชิญชวนของพนักงาน จนในที่สุดเธอก็ตัดสินใจสั่งอาหารแบบฟูลคอร์สซึ่งมีเนื้อปลาเป็นอาหารจานหลัก พนักงานยิ้มรับด้วยรอยยิ้มที่สดใสแล้วเดินกลับไปทางห้องครัวเล็กๆ หลังร้าน บุษบงกชถอนใจยาวเพื่อทิ้งความเมื่อยล้า หากแต่ก็มีความสุขที่ได้ใช้เวลาหลังเลิกงานอย่างเต็มที่ในรอบหลายเดือนที่เธอต้องกรำงานหนัก

เธอกำลังกวาดสายตามองไปทั่วบริเวณร้านค้าและผู้คนที่อยู่รายรอบบรรยากาศช่วงปลายปีคึกคักเป็นพิเศษ ผู้คนมักออกมาจับจ่ายซื้อของขวัญ

สำหรับตัวเองและครอบครัว แต่ไม่รู้โชคร้ายหรือโชคดีที่สายตาของเธอนั้น กลับไปสะดุดกับใบหน้าด้านข้างของใครบางคนซึ่งมีทรงผมเข้ากับสัณฐาน ค่อนข้างคุ้นตา เมื่อเธอลากสายตาลงมายังไหล่กับเสื้อยืดคอวีสีดำ เธอก็ยัง มั่นใจว่าจำคนไม่ผิด

"ตานั่น..."

ริมฝีปากของเขากำลังยิ้ม และเป็นรอยยิ้มที่บุษบกชไม่เคยเห็น สัญชาตญาณสั่งให้มองตามสายตาของชายคนนั้นไปยังหญิงสาวซึ่งนั่งอยู่ฝั่ง ตรงข้ามของเขา เธอช่างอ่อนเยาว์และดูสดใสไร้กังวล เธอกำลังส่งรอยยิ้มกว้าง ให้เขา ดวงตากลมโตพราวระยับคล้ายความสุขกำลังเอ่อล้นออกมาจาก สายตาคู่นั้น หัวใจของบุษบกชหล่นวูบอย่างไม่มีสาเหตุ มือของเธอเริ่มเย็น เมื่อเครื่องดื่มถูกนำมาเสิร์ฟเธอก็เพิ่งรู้ว่าตัวเธอเองนั้นกำลังกลืนหายใจ คุณหมอเคยเห็นหน้าขบใจพนักงานแล้วหันกลับไปมองภาพนั้นอีกครั้ง

หัตถุทธอยู่ในชุดจำลองซึ่งบุษบกชเคยเห็น เขาชอบใส่เสื้อยืดคอวี สีดำกับกางเกงยีนสีเข้ม วันนี้เขาสวมรองเท้าผ้าใบสีขาว น้อยครั้งมากที่นาย ตำรวจหนุ่มใหญ่จะใส่ชุดเครื่องแบบ และครั้งสุดท้ายที่เธอเคยเห็นเขาใน ชุดเครื่องแบบเต็มยศนั้นก็ในวันที่เธอกับเขาเปิดศึกปะทะฝีปากกันใน ห้องประชุมใหญ่เมื่อประมาณสองปีที่ผ่านมา

ร้านที่พวกเขาที่นั่งนั้นอยู่ฝั่งตรงข้ามกับร้านอาหารของเธอ มันเป็นร้าน ที่ขายไอศกรีมโฮมเมดซึ่งเหมาะสำหรับหนุ่มสาวมานั่งรับประทานพร้อมกับ ส่งสายตาวหวานเชื่อมให้กันไปด้วย แม้ว่าหัตถุทธจะดูเหมือนเป็นผู้ใหญ่ เกินกว่าที่จะทำอย่างนั้น แต่เขาก็กำลังทำ...เขากำลังนั่งยิ้ม หัวเราะเบาๆ และส่งสายตาอบอุ่นให้กับเธอคนนั้น บุษบกชรู้สึกร้อนรุ่มในอกทั้งที่ภาพนั้น ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเธอเลยไม่ว่าจะทางใด คุณหมอพยายามชักสายตาลับมา สนใจบรรดาข่าวของในถุงช้อปปิ้งของตัวเอง แต่มันก็เป็นแค่ชั่วครู่ ไม่กี่นาที ต่อมาเธอก็หันกลับไปจ้องมองหัตถุทธอีก คล้ายกับเขามีแรงดึงดูดให้เธอต้อง

สนใจ

หัตถ์ทุพพังแผ่นหลังลงกับโซฟาด้วยท่าที่สบายๆ ขาเหยียดออกเล็กน้อย เขาเท้าข้อศอกข้างหนึ่งไว้ที่พนักวางแขนของโซฟาแล้วใช้นิ้วมือลูบคางของตัวเองในยามที่กำลังใช้สมาธิฟังคนที่นั่งตรงข้ามเล่าเรื่องโน้นเรื่องนี้ปากน้อยๆ ของหญิงสาวขยับไม่หยุด บุษบกขจินตนาการไปเองว่าเรื่องที่เธอเล่าให้เขาฟังนั้นต้องเป็นเรื่องที่น่าสนใจจนคนฟังเคลิบเคลิ้ม ไม่เห็นเหมือนตอนที่เขาทำงานกับเธอเลยสักนิด... ทั้งต่อล้อต่อเถียง ประชดประชัน แถมบางครั้งยังทำท่ายกอีกด้วย แล้วรอยยิ้มแบบนั้นมันหมายความว่ายังไง

"Antipasto* มาแล้วค่ะ"

"อ๊ะ ค่ะ"

บุษบกขสะดุ้งนิดๆ เมื่อถูกพนักงานเสิร์ฟขัดจังหวะการแอบมองคนทั้งคู่ในร้านไอศกรีม เมื่อสิบนาทีก่อนเธอยังตื่นเต้นกับเมนูอาหารที่พนักงานแนะนำอยู่เลย แต่ตอนนี้มะกอกดอง เนยแข็ง กับไส้กรอกเค็มซาลามี่ในจานเล็กๆ ซึ่งเคยเป็นอาหารเรียกน้ำย่อยที่เธอโปรดปรานมากแท้ๆ กลับไม่ทำให้เธอรู้สึกอยากอาหารแม้แต่หน่อย

สายตาของคุณหมอไม่สามารถละจากโต๊ะของหัตถ์ทุพได้นานเกินสามนาทีแม้เธอจะพยายามมากแค่ไหนก็ตาม ในทรวงอกรับรู้ถึงความร้อนกรุ่น เธอให้คำตอบกับตัวเองว่านั่นเป็นความอยากรู้อยากเห็นมากกว่าอย่างอื่น ขณะนี้นายตำรวจวัยกลางคนกำลังเรียกให้พนักงานเก็บเงิน เขาคงกำลังจะเสร็จธุระกับสาวน้อยคนนั้นแล้ว บุษบกขใช้ส้อมจิ้มมะกอกดองขึ้นมาและจับตาดูความเคลื่อนไหวของคนทั้งสองด้วยใจที่จดจ่อ

เขาเป็นคนจ่ายเงิน นั้นไม่แปลกเพราะเป็นหน้าที่ของสุภาพบุรุษ แล้วในจังหวะที่พนักงานเก็บเงินค่าไอศกรีมไปแล้วนั้น หัตถ์ทุพก็ควักเงินจากกระเป๋าเงินของเขาออกมาอีกปีกหนึ่ง บุษบกขไม่รู้ว่ามีมันเป็นจำนวนเท่าไร

* Antipasto คือ Appetizer หรืออาหารเรียกน้ำย่อย ซึ่งสามารถเลือกรับประทานได้ทั้งแบบร้อนและเย็น

แต่ก็คงจะมากพอสมควร จากนั้นเขาก็ยื่นเงินก้อนนั้นให้หญิงสาวตรงหน้า เธอชะงักนิดหนึ่งคล้ายกับไม่ยอมรับไว้ แต่ห้สยุทธเป็นฝ่ายพยักหน้ายืนยัน จนในที่สุดเธอก็ยื่นมือน้อยๆ ออกมารับเงินก้อนนั้นไป

ส้อมในมือหล่นลงไปบนจานอาหาร บุษบงกชสะดุ้ง พนักงานรีบเดินเข้ามาหาเพื่อสอบถามความไม่สะดวกสบายที่อาจจะเกิดขึ้นกับลูกค้า แต่บุษบงกชก็ปฏิเสธทันที

"มะ...ไม่เป็นไรค่ะ"

พนักงานพยักหน้ารับแล้วกลับไปยืนประจำที่เดิม เมื่อบุษบงกชหันไปมองคนทั้งคู่อีกครั้งก็เห็นห้สยุทธกำลังเลื่อนเก้าอี้ให้หญิงสาวลุกขึ้น เพิ่งเห็นเต็มตาตอนนี้เองว่าเธอไม่ใช่สาวน้อยอย่างที่เคยคิด แต่เป็นสาวเต็มตัวในชุดเอี๊ยมกระโปรงยีนสีฟ้า กับเสื้อเชิ้ตสีขาวเนื้อเบาข้างใน เมื่อยืนขึ้นความสูงของเธอก็อาจน้อยกว่าห้สยุทธประมาณสิบเซนติเมตร บุษบงกชกลั้นหายใจเมื่อจินตนาการต่อไปว่าเขาจะเดินออกไปพร้อมกับวางมือไว้ที่เอวของเธอหรือไม่...

โชคดีที่พวกเขาต่างคนต่างเดิน คนแอบมองได้แต่ถอนใจเบาๆ แม้ในอกยังไม่คลายความกังวลคืนัก

"ออยากให้ก้อยคุยกับทางบ้านโน้นบ้างนะ"

หญิงสาวทำมุกย้อนก่อนหันกลับมามองหน้าเขา "คุณอากรู้ว่าหนูไม่ชอบ..."

ห้สยุทธลอบถอนใจก่อนจะดึงประตูกระจกซึ่งกั้นระหว่างพื้นที่ของห้างกับลานจอดรถให้เปิดออก เขาผายมือให้ก้นตพรเดินออกไปก่อน

"อาว์ แต่การบอกให้พวกเขาารู้บ้างก็จะช่วยลดความคลางแคลงสงสัยไปได้"

หญิงสาวยกไหล่แล้วหยุดยืนหน้ารถของห้สยุทธ เธอดูไม่กระตือรือร้น

กับสิ่งที่หস্যุทรอยากให้ทำมากนัก

"การบอกเรื่องต่างๆ ก็ยิ่งจะเพิ่มความอยากรู้ อยากเห็นซะมากกว่า หนูเบื่อความหวังดีจอมปลอมของพวกเขาเต็มทน นี่ถ้าพ่อกับแม่ยังอยู่..."

เมื่อพูดถึงตอนนี้เธอก็เริ่มก้มหน้าเพื่อซ่อนหยาดน้ำตาที่กำลังจะรินขึ้นมาอีกครั้ง หস্যุทรจึงจำเป็นต้องละความพยายามที่จะพูดถึงเรื่องนี้อีก เขายื่นมือใหญ่ไปวางไว้บนศีรษะของเธอ

"เอละ ตอนนี้อะจะไม่บังคับก็แล้วกัน จ้ะรอเทศกาลสำคัญๆ แล้วค่อยส่งโปสการ์ดไปให้พวกเขาสักใบ พร้อมกับเล่าเรื่องของก้อยให้เขารู้ดีไหม อย่างน้อยเรื่องจบการศึกษาก็เป็นเรื่องที่น่ายินดีนะ"

กัณฑ์พรเงยหน้าขึ้นมาสบตากับเขา น้ำตาเธอไม่ได้ไหล แค่แววตาหม่นลงเท่านั้น แต่เมื่อฟังข้อเสนอใหม่ของหস্যุทรเธอก็เริ่มยิ้มออก

"ก็ได้ค่ะ วันปีใหม่หนูจะทำอย่างที่คุณบอก"

หস্যุทรดีใจออกแล้วพยักหน้า ยิ้มให้ "จ้ะก็ขึ้นรถได้แล้ว อาจจะไปส่งที่บ้าน"

"ค่ะ"

เมื่อได้ข้อสรุปที่ไม่หักหาญน้ำใจของตัวเองเกินไปนัก หญิงสาวก็ตอบแทนชายร่างสูงตรงหน้าด้วยรอยยิ้มที่สดใสซึ่งชายหนุ่มคนใดที่ได้เห็นจะต้องอิจฉาหস্যุทรแน่ๆ เขาพยักหน้าอีกครั้งเพื่อให้เธอขึ้นไปนั่งในรถของเขา

อาหารอิตาเลียนแบบฟูลคอร์สจบลงด้วยความรู้สึกที่บุษบงกชแทบจะจำรสชาติอะไรไม่ได้เลย เธอจ่ายเงิน เดินถือถุงช้อปปิ้งออกจากห้างไปขึ้นรถแล้วขับรถจนถึงคอนโดมิเนียมโดยมีหน้าตาสีเขียวเข้มแจ่มใสของหস্যุทรกับหญิงสาวคนนั้นอยู่ในความทรงจำตลอดเวลา มันเป็นความรู้สึกที่ดีที่อยู่ในใจและอยากรู้ความจริงมากกว่าอย่างอื่น เธอพูดตัวเองเช่นนั้น

เมื่อเข้ามาในห้องเธอก็โยนบรรดาข้าวของลงบนโซฟาแล้วก็นั่งตาม

ลงไป อีวีนั่งสนิทยู่บนพรม แบตเตอรี่ของมันคงหมดก่อนที่เธอจะกลับมา
ถึงบ้าน บุษบกขงหนึ่งกอดอก

"ฉันเจอนายนั่นที่ห้างด้วย"

"ไม่มีเสียงใดๆ ตอบกลับมา

"เขามากับผู้หญิงคนหนึ่ง ทำทางจะอายุห่างกันหลายปี เขายิ้ม หัวเราะ
ดูมีความสุขมากเลย...ผู้หญิงคนนั้นก็เหมือนกัน"

สายตาของคุณหมोज้องมองไปยังเจ้าอีวีนั่งอยู่บนพรม

"อาจจะเป็นญาตินะ" เธอชะงักไปนิด "หรืออาจจะไม่ใช่..."

ความคิดในหัววิ่งวนไปมา ถูกถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดบ้าง และบาง
ส่วนก็ถูกกลืนลงไปในลำคอ

"เธอดูสดใสมากเลย ทั้งดูสาวดูสวย คุณเก่ง ใครอยู่ด้วยก็คงมีความสุข"

เมื่อเริ่มรู้สึกตัวเองพูดมากเกินไปแล้ว บุษบกขงก็หยุดโดยการกัด
ริมฝีปากของตัวเองเบาๆ เธอพรวดพราดลุกขึ้นยืน

"ข้างมัน ไม่เห็นเกี่ยวอะไรกับเราซักหน่อย มาดูกันดีกว่าว่าฉันได้อะไร
มาบ้าง"

คุณหมอเริ่มเปิดถุงกระดาษแล้วดึงเสื้อผ้าออกมาทาบลำตัวที่ละชิ้น
เธอหมุนตัวไปรอบๆ คล้ายกับกำลังอวดเจ้าเครื่องตุตฝุ่นตรงหน้าไปด้วย

วันทำงานในสำนักงานที่แสนเจียบสงบของหน่วยเจรจาต่อรองในกรณี
เกิดเหตุอาชญากรรม (Negotiation in Crime Unit) เป็นวันที่วิฤตภาคกับ
อาสดาจะเขียนรายงานการปฏิบัติงานของตำรวจ รวมถึงสำนวนการสืบสวน
สอบสวนในคดีที่ได้รับมอบหมาย ส่วนปารุสกนั้นมักจะจัดเก็บข่าวสารสำคัญ
ที่เห็นว่ามิประโยชน์ต่อการทำงานของหน่วยมาใส่แฟ้มของเขาไว้ เพื่อที่จะ
เรียกข้อมูลเหล่านั้นขึ้นมาใช้งาน หรือในบางครั้งเจ้าหน้าที่ในทีมก็สามารถขอ
ไปอ่านได้ด้วย

เกือบจะเที่ยงตรงในอีกไม่กี่นาที อาสตาขยับตัวเป็นคนแรก เขาหันมองทุกคนในห้อง เห็นไม่มีใครทำท่าจะลุกจากเก้าอี้ก็สงสัยว่าทำไมไม่มีใครหิวเหมือนตน

"เฮ้ย ไม่กินข้าวกันหรือ"

ปารุสก์หันมามองเขาเป็นคนแรก หน้าจอคอมพิวเตอร์ยังคงค้างอยู่ที่ตัวอักษรภาษาอังกฤษเรียงกันเป็นดับ

"เที่ยงแล้วหรือพี่"

"ไม่ถึงห้านาทีนี่แหละ น่าแปลกที่นายไม่หิวไรุสก์"

"เออ หิว" ชายร่างกลมลูบท้องตัวเองไปมา "เพิ่งหิวตอนพี่บอกเวลานี้แหละ"

"กินอะไรกันดี"

"ถ้ามพี่วุฒิดิ"

วุฒิดิภาคได้ยื่นชื่อของตัวเองก็เงยหน้าขึ้นมาจากแฟ้มเอกสาร "ข้าวมันไก่"

"โห..."

ทั้งสองหนุ่มที่ได้ยินคำตอบต่างร้องครางขึ้นมาพร้อมกัน เพราะวุฒิดิภาคแทบจะกินเป็นอย่างเดียว และสามารถกินได้ทุกมื้อ ไม่ว่าจะเป็นข้าวมันไก่จากร้านไหนก็ตาม

"เปลี่ยนมั่งเถอะพี่ ผมเบื่้อออ..." ปารุสก์ลากเสียงยาว

วุฒิดิภาคยังไม่ได้ให้ทางเลือกใหม่ เขาก็มองอ่านจดหมายที่ถูกส่งมาจากส่วนกลาง ซึ่งความจริงเป็นจดหมายถึงหัตถ์สุทธที่ผู้ช่วยอย่างเขามิหน้าที่กลั่นกรองก่อนจะส่งต่อให้หัวหน้าดู

"หัวหน้าต้องเข้าประชุมพุงนี้เข้า"

"เรื่องอะไรพี่ อย่าบอกนะว่าจะยุบ NIC"

ความกังวลใจของปารุสก์ไม่พ้นเรื่องนี้ เพราะเขาเป็นเจ้าหน้าที่ของ NIC คนเดียวที่เป็นพลเรือน ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นข้าราชการตำรวจ

"บ้า... ยุปได้ไง พวกเราออกจะเง้" อาสตาเดินไปหาวุฒิภาศที่โต๊ะทำงาน "เรื่องอะไร"

"รับนโยบายจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนใหม่"

"งานพิธีการ เครื่องแบบเต็มยศ และการทักทายกันด้วยหน้ากาก"

อาสตาสรุป

คราวนี้ความกังวลใจของปารุสก์พุ่งขึ้นถึงขีดสุด เขายอมผลจากเก้าอี้ของตนเพื่อมาสมทบกับเพื่อนร่วมงานทั้งสองด้วยใบหน้าขาวซีด

"เขาอาจจะไม่ต้องการ NIC แล้ว"

"อย่าเพิ่งกังวลนะ นายคิดเหวอว่าหัวหน้าของเราจะยอมง่าย ๆ อีกอย่างงานของนายก็สำคัญมากนะ ข้อมูลต่างๆ ที่นายเก็บไว้ทั้งเรื่องคดี ทั้งอัตลักษณ์วิธีการของคนร้าย มันสำคัญต่อการทำงานเชิงรุกของตำรวจมาก" อาสตาให้กำลังใจน้องหนูสุดท้องของทีม

"แต่ข้อมูลพวกนี้มันเป็นสมบัติของสำนักงานตำรวจแห่งชาตินะพี่ ผมแค่มีหน้าที่เก็บ..."

อาสตายิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ "ใส่พาสเวิร์ดไว้สักสิบชั้นสิวะ ดูซิว่าใครจะเอาข้อมูลพวกนี้ออกไปใช้ได้ถ้าไม่ใช่เรา"

วุฒิภาศพลอยหัวเราะขำกับความคิดของอาสตาไปด้วย แต่ใบหน้าของปารุสก์ก็ยังไม่สดใสขึ้น เขาจึงต้องออกโรงปลอบ

"อย่าเพิ่งตีโพยตีพายไปนำรุสก์ ไว้วใจหัวหน้าเถอะ ดูจากหัวข้อการประชุมที่เขาระบุมา ฉันว่ามันเกี่ยวกับการพัฒนาประสิทธิภาพการทำงานมากกว่าการลดงานนะ เขาเรียกหมดเลย ทั้งส่วนของสารวัตรโอบ ทั้งส่วนแพทย์ชันสูตรศพคดี"

"ถ้าดีงีหมอมาคูยด้วยก็ต้องเกี่ยวกับ NIC สิ" อาสตาให้ความเห็น

"ก็คิงั้น อาจะมิงานใหม่ ๆ เพิ่มให้เราก้ได้"

ปารุสก์เริ่มยิ้มออกมาได้ "ผมชอบทำงาน"

"เออ ฉันรู้ แล้วนายยังชอบกินด้วย นี่เที่ยงนี้จะกินอะไรเดี๋ยวเลี้ยง
ปลอบขวัญเอง" อาสตาลุกขึ้นมาโอบไหล่ของปารุสก์ซึ่งอยู่สูงในระดับใต้รักแร้
ของนายตำรวจพอดี

"ให้ผมเลือกเหอ" ไบหนักกลมแน่นยิ้มกว้าง ดวงตาสว่างสดใส

"เออสิ แต่ห้ามแพงมาก ตอนนี้นั่งอยู่"

"KFC!"

"โธ่เอ๊ย แล้วมันต่างจากข้าวมันไก่ของฟู้ดดิตรงไหนเนี่ย ก็ไก่เหมือน
กัน"

"แต่อันนี้มันไก่มีเยื่อหุ้มนะพี่ ผมขอถึงใหญ่เลยนะ"

"เออๆๆ นี่ไปกัน ไปฟู้ดดิ"

"ขอเอาเอกสารไปวางบนโต๊ะหัวหน้าก่อน เดี๋ยวตอนบ่ายคงได้กลับมา
อ่าน"

"ประชุมทั้งเช้าเลยนะวันนี้"

"อืม ป่านนี้ทะเลาะกับसार्वत्रโอบอยู่มั้ง"

อาสดาพยักหน้าอย่างเข้าใจ ปารุสก์ขอตัวไปปิดเครื่องคอมพิวเตอร์
ของตนเช่นกัน อาสดามองตามแผ่นหลังอวบกว้างนั้นด้วยแววตาเอ็นดู

ช่วงบ่ายในห้องเรียนรวมของคณะบริหารธุรกิจที่มหาวิทยาลัยเอกชน
แห่งหนึ่งย่านชานเมือง เสียงคุ้ยกันจ้อกแจ้กของนักศึกษาพร้อมรอยคนทำให้
บรรยากาศค่อนข้างสับสนวุ่นวาย ทั้งนี้เนื่องจากอาจารย์ประจำวิชาเพิ่งติดต่อ
เจ้าหน้าที่ของคณะให้มาแจ้งแก่นักศึกษาว่าจะเข้าสอนช้ากว่าปกติประมาณ
สิบห้านาที และขอให้นักศึกษาได้คุยงานกลุ่มกันไปพลางๆ ก่อน แต่ดูเหมือน
ทุกคนจะไม่ได้สนใจงานกลุ่มกันนัก

นักศึกษาปีหนึ่งที่เพิ่งสร้างความคุ้นเคยกับเพื่อนใหม่มาได้ทอมเดียว
ต่างก็จับกลุ่มกันตามลักษณะนิสัยหรือไลฟ์สไตล์ที่คล้ายกัน คนที่ชอบเรื่อง

ความสวยความงามก็มักจะอยู่ในกลุ่มที่ชอบแต่งตัว แต่งหน้าสวย และใช้ข้าวของราคาแพง ส่วนพวกที่ยังติดนิสัยทโมนจากชั้นมัธยมปลายอยู่ก็จะมีลักษณะที่แตกต่างจากนักศึกษากลุ่มแรกอย่างสิ้นเชิง นักศึกษาพวกนี้มักจะจับกลุ่มกันได้ทั้งเพศชายและหญิง และมักมีเรื่องให้สนุกสนานเฮฮากันอยู่เสมอ

"เสียงดังจังพวกนี้นะ"

กลุ่มสาวสวยประจำรุ่นหันไปมองค้อนให้ทางกลุ่มที่ส่งเสียงเอะอะมะเทิงหลังห้อง แล้วหันมารวมหัวกันซุบซิบเหมือนเดิม

"ปีหน้าน่าจะสบายกว่านี้ถ้าได้แยกกันเข้าสาขาแล้ว"

"จริง ฉันล่ะเบื่อพวกไม่มีรสนิยม นี่ไม่ได้เสียงดังแค่ในห้องเรียนรวมนะ อยู่ที่โรงอาหารก็โง่งงอย่างกับที่บ้านเป็นทุ่งนา ต้องตะโกนคุยกันถึงจะได้ยินนั่นแหละ"

สาวสวยทั้งห้าหัวเราะกันคิกคัก เพราะคนที่ดูเหมือนจะเป็นหัวหน้ากลุ่มนั้นสรุปภาพลักษณ์ของคนอื่นได้อย่างเจ็บแสบ

"แล้วคริสต์มาสอีฟพวกแกจะไปฉลองที่ไหน"

"ที่เดิม...ฉันต้องไปสโมสรกับพ่อแม่"

"ฉันจะไปช้อปปิ้งกับพี่มาร์ก" คนพูดทำเสียงอ่อนเสียงหวาน

"ฮา! แล้วแม่แกให้ไปเหรอ!"

หญิงสาวผมสั้นซอซอ ริมฝีปากทาลิปสติกสีนู้ดไหวไหวสั่นๆ "สถานการณ์มันเปลี่ยนไปแล้วแก แม่ฉันไม่ว่าอะไรหรอก จะดีใจซะมากกว่า"

อีกสี่คนมองหน้ากันเลิกลั๊ก ก่อนอภิสริยาภรณ์จะเป็นคนทำลายความเจี๊ยบขึ้นมาก่อน

"อย่าบอกนะว่าเรื่องนั้นจะเป็นความจริง ไอ้สา"

สาลินียังคงทำหน้าที่ไม่ยี่หระกับชีวิต "อย่างน้อยคนนี่ฉันก็ชอบ ไม่ได้ถูกใครบังคับ"

"แล้วแม่แกโอเคเปล่า"

"เรื่องอะไรละ ถ้าเรื่องฉัน แม่ก็โอเค แต่เรื่องบริษัท...ฉันไม่รู้รายละเอียดอะไรมาก รู้แค่ว่ามันไม่เหมือนเดิม"

"จะถึงกับล้มละลายไหมวะ"

คราวนี้สาลินีหันมาสบตากับเพื่อนที่ละคนก่อนจะให้คำตอบ "ฉันไม่ยอมล้มง่าย ๆ หรือ ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นฉันจะหนีไปเมืองนอก"

ดูเหมือนหญิงสาววัยไม่ถึงยี่สิบปีจะมองโลกง่ายตายไปเสียหมด อิศริยาภรณ์ลอบเบะปากนิดๆ อยู่หลังกระเป๋าทรงหยักหูซึ่งวางไว้บนโต๊ะเล็กเชอร์

"ฉันไปเข้าห้องน้ำก่อนดีกว่า"

"ไปด้วยสิ ยายโยเกิร์ต"

อิสริยาภรณ์พยักหน้าให้อรชุนาซึ่งลุกตามเธอมาติดๆ เมื่อคนทั้งคู่มาถึงห้องน้ำหญิงอิสริยาภรณ์ก็เปิดฉากวิจารณ์เพื่อนร่วมกลุ่มอย่างสนุกปากเหมือนเคย

"นี่สามันจนตรอกถึงกับจะต้องขายตัวแล้วหรือ"

"บ้า...ไอ้สา ก็บอกอยู่ว่ามันเต็มใจ คนไปเที่ยวกันไม่ใช่จะไปทำเรื่องแบบนั้นชักหน่อย"

หญิงสาวผมยาวสีโคล่าซึ่งตัดเป็นลอนสยายเต็มหลังกำลังโพสท่าหน้ากระจกเพื่อถ่ายเซลฟี่ลงอินสตาแกรม เธอเบะปากทันทีเมื่อถ่ายภาพเสร็จแล้ว

"แกอย่าใส่ชื่อหน่อยเลยออร์ ครอบครัวของพี่มาร์กนะเป็นนักการทูตกันทั้งตระกูล ไอ้สาหวังไกลกว่าการได้ไปซื้อบั้งที่ฮ่องกงในช่วงวันหยุดเทศกาลแน่นอน"

อรชุนากอดอก เอนหลังพิงเคาน์เตอร์หินอ่อนหน้ากระจกแล้วมองเพื่อนอย่างพิลึก "แกคิดว่าแม่ของไอ้สาเห็นด้วยที่จะให้มันคบกับพี่มาร์กหรือ"

ลิปสติกถูกเติมลงบนเรียวปาก อิศริยาภรณ์ยิ้มเจ้าเล่ห์ "ซึ่งเรียกง่าย ๆ

ว่าจับ"

อรชুমายกมือขึ้นปิดปาก

"เกลองคิดดูสิ เมื่อตอนต้นปีมันเคยเล่าให้พวกเราฟังว่าแค่ไปเที่ยวกลางคืนแม่มันยังไม่ยอมให้ผู้ชายไปจับที่บ้านเลย แล้วตอนนี่คืออะไรจะ... ไปเที่ยวฮ่องกง ซิ"

"เขาอาจจะไปกันหลายคน"

อิสริยาภรณ์ยกไหล่ "ใครสน มันอยู่ที่ว่าตอนกลางคืนสาลินีนอนห้องเดียวกับใครต่างหาก แต่นั่นบอกเลยนะว่าแผนนี้จะจับลูกชายนักการทูตไม่สำเร็จหรอก มันดันไป แกคิดว่าแม่ของพี่มาร์กจะรับได้หรือกับผู้หญิงที่มาทอดกายให้ลูกชายเขาถึงที่ แถมถ้าขุดลึกๆ ก็จะมีเจอหนังก่อนใหญ่ของตระกูล วงการนี้มันแคบ ใครทำอะไรไว้ก็รู้กันหมด"

"เออ ฉันเชื่อแก เพราะวงการนี้มันวงการของแกกับครอบครัว โชคดีฉันเป็นแค่ลูกสาวของบริษัททัวร์ที่ไม่ต้องรอให้ใครมาขุดคุ้ย"

"แต่แกก็รวยจริง ฉันถึงคบไง"

สองสาวหัวเราะเสียงแหลม เงินพาคนทั้งคู่มาเจอกัน และอิสริยาภรณ์ก็เป็นคนสอนให้อรชูมาเข้าสู่สังคมเดียวกันกับเธอ คนทั้งคู่ใช้กระเป๋าเหมือนกัน กินอาหารร้านเดียวกัน ซือบปิ้งในวันหยุดด้วยกัน และชอบผู้ชายสไตล์เดียวกัน

"เออ นี่... คริสต์มาสนี้นฉันไปสโมสกับแกด้วยได้ไหม" อรชูถาม

อิสริยาภรณ์แกลังจับเสื้อนักศึกษาตัวจิ๋วให้เข้าที่ คล้ายกับถ่วงเวลาเพื่อหาคำตอบดีๆ มาให้เพื่อนสาว "เอ่อ..."

"ว่าไงล่ะ ฉันอยากลองไปสโมสกับแกสักครั้ง นะๆ ให้ฉันไปด้วยเถอะนะ"

"ฉันยังไม่แน่ใจนะว่าเราจะให้คนนอกเข้าไปปรีเปลา เอาอย่างนี้ ฉันจะลองไปถามพ่อกับแม่ดูก่อน ถ้าท่านพอจะหาทางพาแกเข้าไปด้วยได้แล้ว ฉันจะบอก โอเคไหม"

"แลกกับรองเท้าจิมมี ชู"

อิสริยาภรณ์หันขวับไปจ้องหน้าเพื่อน เธอมีจุดอ่อนที่ตรงนี้...ของ
สวองามที่ได้มาง่ายโดยไม่ต้องลงแรงหามาให้เหนื่อยยากยอมดื่มน้ำนั้น และ
อรชุนาเองก็รู้ว่าหากต้องการจะได้สิ่งใดจากอิสริยาภรณ์ก็ต้องหาของที่เธอ
ต้องการมาแลกเปลี่ยน

"จิมมี ชู?"

"แกอยากได้อยู่ไม่ใช่เหรอ ถ้าแกพาฉันเข้าสโมสรได้ ฉันจะซื้อให้แก
คู่หนึ่ง"

"นี่แกเห็นฉันเป็นคนยังไง แครองเท้าฉันซื้อเองได้น่า"

"ไม่เอา...ก็ตามใจ"

อรชุนาทำท่าเหม็นแล้วเดินเข้าห้องน้ำที่ว่างอยู่ ทันทีที่ประตูปิดลงก็มี
ประตูอีกบานถูกผลักออก มันเป็นห้องริมสุดที่อิสริยาภรณ์ก็ไม่ได้สังเกตเลย
ว่ามีคนอื่นใช้ห้องน้ำอยู่ก่อน

นักศึกษาสาวรูปร่างอวบ ผิวขาวอมชมพู ผอมยาวตรงและหนาถูกรวบ
ไว้เป็นหางม้าแบบง่าย ๆ กำลังเดินออกมาจากห้องน้ำด้วยท่าทีกล้า ๆ กลัว ๆ
เธอสวมแว่นตากรอบทองและดูดีกว่าอิสริยาภรณ์เล็กน้อย หญิงสาวสบตา
กับคนที่ยืนอยู่หน้ากระจกแวบหนึ่งก่อนจะหลบสายตาแล้วล้างมือในอ่าง
กระป๋องพลาสติกทำให้สเปกของเธอดูหนา น่องที่โผล่พ้นชายกระโปรงออกมา
ก็แน่น เธอสวมรองเท้าผ้าใบแบบหุ้มข้อ นั้นยิ่งทำให้ร่างของเธอดูราวกับ
ถูกบีบรัดให้เป็นก้อนกลม เสื้อที่ตัวใหญ่โคร่งช่วยปิดบังเนื้อหนังไม่ให้ใคร
ต้องมาเพ่งพินิจรูปลักษณ์ของเธอมากนัก

"ไม่ได้ยินใช่ไหม"

คนถูกทักสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะหันมาหาคนถาม "เธอพูดกับฉันเหรอ"

"ใช่สิ เอ๊ะ เธอเรียนคณะเดียวกับฉันนี่"

"ชะ...ใช่ แต่คนละห้อง"

"ช่างเถอะ" อิศริยาภรณ์โบกมือคล้ายกับบัตรราคา "ฉันถามว่าเมื่อไหร่จะได้ยินที่ฉันพูดกับเพื่อนรีเปล่า"

"อะไร เธอพูดอะไรเธอ ฉันไม่ได้ยิน"

คนถูกถามทำหน้าเลอหลา สะบัดหน้าจนปลายหางม้าบัดแผ่นหลังของตนเองไปมา

"ไม่ได้ยินก็ดี"

อรชумаเปิดประตูห้องน้ำออกมาพอดีและกำลังทำหน้างงวย สงสัยว่าเพื่อนรักกำลังคุยอยู่กับใครซึ่งเป็นคนที่เธอไม่รู้จักมาก่อน

"อะไรเธอโยเกิร์ต"

"ไม่มีอะไร"

"ถ้าไม่มีอะไรแล้วฉันไปก่อนนะ อาจารย์อาจจะเข้าห้องแล้วก็ได้"

บุญทริกพูดเร็ว ๆ แล้วรีบเดินผ่านหญิงสาวทั้งสองออกจากห้องน้ำไป แต่ความสงสัยของอรชุมายังคงอยู่

"อะไรวะแก"

"มันแอบอยู่ในห้องน้ำ ไม่รู้ได้ยินที่เราพูดรีเปล่า"

"เฮ้ย จริงดิ"

"เออ"

"หน้าคูนๆ นะ"

"เรียนคณะเดียวกับเรา เคยเห็นบอยในโรงอาหาร จะมีเพื่อนกลุ่มเดียวกันที่ชอบแต่งตัวเหมือนพวกบ้านนอกเข้ากรุงไง"

อรชุมายายามนีก่อนจะร้องออกมา "อ้อ นึกออกแล้ว เคยโดนรุ่นพี่ให้ออกมาเต้นหน้าสแตนดี้เชียร์ตอนงานรับน้องใช่ไหม ที่เราเคยบอกว่านางผิวเหมือนลูกหมูนะ"

"มั้ง ฉันจำรายละเอียดไม่ได้เท่าเธอ"

"แล้วแกกังวลอะไรเนี่ย"

"ไม่รู้มันจะได้ยินเรื่องที่เรานินทาไอ้สารีเปลา่นะลิ"

"ได้ยินแล้วไงละ แก่คิดว่ามันจะกล้าไปฟ้องไอ้สาเหรอ แค่เดินเฉียดกลุ่มเรานั้นยังไม่กล้าเลยมั้ง หรือถ้าจะเอาเราไปนินทากับกลุ่มเพื่อนตัวเอง แล้วคิดว่าจะทำอะไรเราได้เหรอ ใครจะไปเชื่อ ถ้ามีใครมาถามก็แค่ด่ากลับ คิดมานาน...ไปเข้าห้องเรียนเถอะ เพื่อพวกนั้นจะเมาทำอะไรกันต่อ"

ความกังวลของอิสริยาภรณ์อยู่กับเธอแค่ชั่วครู่ ไม่นานมันก็จางหายไป โดยมีรองเท้าจิมมี ชูเข้ามาแทนที่

อีกห้านาทีจะสองทุ่ม รถเก๋งคันหรูขับผ่านประตูใหญ่ซึ่งมียามรักษาการณ์เปิดให้ คนขับพารถเข้ามาจอดหน้าตัวบ้านซึ่งทำด้วยหินอ่อนเกือบทั้งหลัง เด็กหนุ่มในชุดนักศึกษาที่ไม่ได้แต่งกายอย่างเรียบร้อยนักก้าวลงจากที่นั่งคนขับเพื่อมาเปิดประตูให้สาลินี หญิงสาวขอบคุนด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน แล้วก้าวลงจากรถ

"แน่ใจนะคะว่าพี่มาร์กจะไม่เข้าไปในบ้านก่อน"

"ครับ วันนี้อ่าเพิ่งเลยดีกว่า พี่เหนื่อย ผ่ากสวัสดีคุณพ่อคุณแม่ด้วยก็แล้วกัน"

"คะ ขับรถดีๆ นะคะ แล้วค่อยโทรคุยกัน"

เด็กหนุ่มผิวขาวหน้าตาดีพยักหน้ายิ้มให้แล้วกลับขึ้นรถไป สาลินียืนมองจนรถของเขาหายลับไปจากสายตาแล้วเธอก็จึงเดินเข้าไปในตัวบ้านซึ่งขณะนี้แม้แต่ความเงียบ เด็กสาวรับใช้เดินเข้ามาหาเพื่อมารับรองเท้า กระเป๋า และสัมภาระในมือของเธอไปเก็บ สาลินีจึงมีโอกาสดาม

"คุณพ่อคุณแม่ไม่อยู่เหรอ"

"ไม่อยู่คะ ออกไปทำธุระข้างนอก ท่านสั่งไว้ว่าให้คุณหนูทานข้าวได้เลยไม่ต้องรอ"

"ไม่อะ ฉันกินมาแล้ว"

สาตินี้รู้ว่าขณะนี้เกิดความไม่ปกติภายในบ้าน โดยเฉพาะเรื่องธุรกิจและเงินทอง ครอบครัวของเธอเคยประสบความสำเร็จสูงสุดมาแล้ว และยังมีตั้งเป็นเวลานานหลายปีกับธุรกิจผลิตยาสมุนไพรที่ขายทั้งในประเทศและส่งออกนอกประเทศ แต่แล้วมันก็มีวันซึ่งก็เมื่อเศรษฐกิจตกต่ำ บวกกับการขายผันเรื่องสุขภาพที่มีการโฆษณาเกินจริงไปบ้างนั้นมันกลับย้อนมาทำร้ายและกำลังทำลายธุรกิจของครอบครัว เธอรู้ว่าในขณะนี้พ่อกับแม่กำลังดิ้นรนทุกวิถีทาง ในฐานะลูก เธอไม่สามารถทำอะไรได้มากกว่าการให้กำลังใจและพยายามไม่สร้างปัญหาเพิ่มให้พวกท่านเท่านั้น

หน่วยเจรจาต่อรองในกรณีเกิดเหตุอาชญากรรม หรือ NIC
มีหน้าที่เจรจาต่อรองกับคนร้ายยามเกิดเหตุความไม่สงบต่างๆ
ทั้งจับตัวประกัน ชุมชุม หรือยับยั้งเหตุฆ่าตัวตาย
และ ‘ห้สยุทธ’ คือหัวหน้าหน่วยนั้น

เมื่อผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนก่อนได้พ้นวาระไป
คนใหม่ก็ก้าวเข้ามาพร้อมกับยื่นความเปลี่ยนแปลงที่หลีกเลี่ยงไม่ได้
และส่วผลกระทบกับเจ้าหน้าที่พลเรือนเพียงคนเดียวของหน่วย NIC
อย่าง ‘ปารุสก์’ เข้าอย่างจัง

ว่าหน้าที่การงานนั้นสร้างความหนักใจให้เขาแล้ว...
ร่างไร้วิญญาณของน้องสาวชาวบ้านที่เห็นกันมาตั้งแต่ตัวเล็กๆ
กลับเป็นเรื่องหนักอกยิ่งกว่า
‘บุญทริก’ รอการกลับมาของพ่อด้วยการห้อยตัวอยู่บนชื่อนบ้าน
หากก็ไม่มีหลักฐานใดๆ ที่บ่งชี้ว่าเธอถูกฆาตกรรม...
สำหรับคนใกล้ชิดอย่างปารุสก์แล้ว เด็กสาวที่ร่าเริงสดใสอย่างนั้น
เขาไม่มีวันเชื่อว่าเธอจะจบชีวิตตัวเองลงง่ายๆ เป็นอันขาด
ทุกความสามารถ ทุกความรู้ที่มีจึงถูกวัดมาใช้
เพื่อล้วงเอาความจริงที่ซุกซ่อนอยู่ในเว้ามืดออกมาให้ได้!

อีกด้านของความสับสนนั้นที่เริ่มส่อเค้าลางของปัญหา
ทำให้ห้สยุทธต้องทำอะไรสักอย่าง แผนที่ว่าไว้ดันมีตัวแปรไม่คาดฝันก้าวเข้ามา
แต่โอกาสสำเร็จของการเจรจาครั้งนี้ดูจะน้อยกว่าส่วเขาไปอยู่หน้างานเสียอีก
เมื่อแค่เริ่มต้นคุย หมอบุษบวชก็ทำท่าจะเปิดฉากทะเลาะกับเขาเสียแล้ว

เนวปีแยร์

ISBN 978-616-06-1850-7

9

ราคา 169 บาท